

Baba zadaj nima več sončne pozlate. Nekam črnikasta postaja. Vojaška postojanka iz prve svetovne vojne na Monturi s črnimi okenskimi odprtini bedi pod vrhom. Spominja na belino hladnega posmrtnega obraza s praznimi očmi. Breg za jezerom strmo pada v dolino. Tudi te skale, ki strmino oblikujejo, jokajo, tako kot Ajdovska deklica na Vršiču – sivkaste proge na njih so sledovi potokov solza. Le zakaj? Kot da bi iz tal izvijajoča se voda spominjala na tek krutih časov tu okrog. Pred leti nam je oskrbnik zavetišča pod Krnom pod sojem tisočerih zvezd v najbolj cvetočem poletju pripovedoval o bojih tam okrog in tako sklenil svojo pripoved: »Vse te rože rastejo iz mladih fantov.«

Sneg na koncu travnate drče z nekaj kamni na sredi se je ohranil od globoke zime in se temno beli ob jezeru. Na njem trohnijo iglice, zlomljene macesnove veje, ostanki odpadlih jesenskih trav in ruše. Dolgo bo še kopnel. Nad bližnjimi skalami se poveša grmovje, macesni pa vitki silijo v nebo. Na grbinah trat se rumeno odražajo rože. Od nekod se je predirljivo oglasil ptič. Posamezni, nedrobeči žvižgi so močni, glasni. Poznavalcu ga ne bi bilo težko prepoznati. Temačnost se zgosti in mrak leže na gorsko pokrajino.

***

Tudi zjutraj sem ob jezeru. Popolnoma mirno je. Ptiči tokrat gostolijo in oblaki kot drobne ovčice gledajo z neba. Gorski mir veje po dolini pod Krnom. Ko njegov vrh obsije sonce, zaveje rahel veter. Kdor je zdaj na vrhu, se lahko zanosno razgleduje po goratem slovenskem, tudi zamejskem prostranstvu. Črta med obsijanin in senčnim delom pogorja se čedalje bolj niža. Lep dan bo tudi danes. Bo ob večerni zarji veter sejalec spet metal zračne kapljice v jezero? ●

zelen le
v gorskem jezercu
stari macesen

---

podrt kozolec
pomladni veter
brez harfe

---

sunek vetra –
jata ptic vzleti
druga se spusti

---

seževa si v roke
veter prepleta veje
javora in breze

---

oddahnem si
veter prinese vonj
materine dušice

---

strma steza
potna koža
v vonju ciklam

---

huda pripeka
trop ovac pod
edinim drevesom

---

brezpotje ...
veter je že
vrh hriba

---

ni steze –
le mavrična
polževa sled

---

strm vzpon
meglina steza
se konča v soncu

---

vrh hriba
težki gozdarji in
peresna duša

---

ožuljene noge
potoček je že
v dolini

---

nočna prha
ušesa so še
polna slapa

Alenka Zorman